

ALENA KASTNEROVÁ

EMILKA

A ZÁHADA MIZEJÍCÍCH DĚTÍ

Ilustrace Jitka Petrová

mladá fronta

Emilka a záhada mizejících dětí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Alena Kastnerová
Emilka a záhada mizejících dětí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EMILKA

A ZÁHADA MIZEJÍCÍCH DĚTÍ

ALENA KASTNEROVÁ

EMILKA A ZÁHADA MIZEJÍCÍCH DĚTÍ

Ilustrace Jitka Petrová

mladá fronta

*Publikace vznikla s podporou Českého literárního centra,
sekcce Moravské zemské knihovny v Brně,
v rámci autorského stipendijního programu 2021.*

Úvod, který stejně nikdo nečte

Milé děti, příběh, který vám chci vyprávět, má příšerně moc postav. Což nikdy není dobré, protože za prvé – v jednoduchosti je síla – a za druhé – pro čtenáře je vždycky lepší, když se v příběhu vyzná a nemusí si během čtení dělat poznámky typu, kdo je kdo, kdo s kým a proč... Vezměme si třeba takovou pohádku O červené Karkulce! Od všeho je tam po jednom: jedna holčička, jedna bábovka, jedna babička, vlk, myslivec – a šmytec! A jaký je to příběh! Schválně si zkuste představit, že těch holčiček s červeným čepečkem je pět a vlků že běhá po lese sedmnáct! Kolik jen myslivců by na ně bylo potřeba? A jak dlouhá a složitá pohádka by to najednou byla?! No příšerně! Nehledě na to, že jedna ubohá babička by k nakrmení sedmnácti vlků prostě nestačila!

Anebo pohádka Perníková chaloupka! Jeden Jeníček, jedna Mařenka, jedna ježibaba a navrch halda perníku. K velkému příběhu toho vážně moc nepotřebujete.

Pamatujte si tedy, že udržovat věci, vztahy a příběhy jednoduché je v životě vždycky ta nejlepší cesta.

Jenomže... co mám dělat, že ano, když mi všichni ti mí hrdinové a hrdinky vyskakují v hlavě jako opičky v manéži, derou se o pozornost a piští: „Já, já, já!“ „O mně piš!“ „Ne! O mně!“ „Já jsem hlavní hrdina!“ „Já jsem ten nejdůležitější!“

Přece je nezklamu! Nemůžu jim jen tak říct, ať počkají na další knihu! Nebo ať se vloudí do nějaké pohádky, která už existuje, třeba do té o Otesánkovi! Nebyla bych pak zodpovědná za jejich sežrání?

A tak jsem se rozhodla, že to nějak zvládnou a o všech, kteří po tom touží, v téhle knize něco napíšu. Ale musíte mi pomoci! Musíte se pekelně soustředit, přijmout všechny ty mé hrdiny a hrdinky do svého světa a nezapomenout na nikoho.

V téhle knize bude prostě spousta hrdinů, vztahů, dějových linek, druhých plánů a překvapivých zvrátů.

Přípraveni? Pojdme na to!

1. DĚJSTVÍ

EMILKA

ZVLÁŠTNÍ DĚTI PŘICHÁZEJÍ

Hlavní hrdinka našeho příběhu se jmenuje Emilka. Emilka je učitelkou na základní škole. Učí češtinu a dějepis a je v tom nejlepší na světě – vážně! A jak by taky ne, vždyť učení je celý její život. Své práci se obětovala, ale vůbec jí to nevadí, protože to má za katedrou šííííleně ráda! A navíc, škola, kde učí, je téměř dokonalá. Má velikost, která by se v prodejním katalogu nazývala *tak akorát*, kdyby ovšem nějaké prodejní katalogy základních škol existovaly. Ani malá, ani velká, zkrátka ideální! Kolektiv kolegů-učitelů je, až na tělocvikáře a ředitelku, parta přívětivých intelektuálů a děti jsou od první až do deváté třídy střídavě k zulíbání, střídavě k nesnesení – prostě přesně takové, jaké mají být. A protože na téhle škole učí Emilka už patnáctým rokem, zná to tu nazpaměť: popíše vám všechny kliky na chodbách, každé okno ve třídě, dokonce i dlaždičky na chlapeckých záchodech by dokázala vyjmenovat poslepu. A ještě něco Emilka umí: zná všechny děti, které do školy chodí. Jakmile někde zahlédne jakékoli dítě, dokáže ho hned zařadit. Z fleku vyjmenuje, jak se to dítě jmenuje, do které třídy chodí, jaké má vysvědčení i kdo jsou jeho rodiče. Pokud vím, není to nic moc výjimečného takhle dovednost, prý ji má spousta kantorek a kantorů, nicméně jsem ji musela zmínit, protože úzce souvisí s tím, co se stane na začátku našeho povídání.

Toho rána, kdy to všechno začalo, se totiž stala Emilce zvláštní věc: potkala na chodbě školy dítě, které neznala. Došlo jí to až po chvíli – v okamžiku, kdy onoho malého cizince mýjela, byla zahloubaná do slohových prací, které nesla v náruči. Hlavu plnou hrubek, jež děti do svých výtvorů nasázely s pečlivostí nadšených zahradníků. Minula to zvláštní dítě, aniž si jej všimla. To až ten speciální radar, který má v hlavě každý, kdo učí, se ozval. Jako by to Emilce udělalo v hlavě *cing*, jako by se jí někde vzadu v lebce rozsvítilo červené světýlko, které ji probíralo do reality: zastavila se a rozhlédla. Věděla, že někde je něco jinak, jen nedokázala říct, kde a co. Kolem ní proudily davy dětí, každé z nich směrem k Emilce zamrmlo své „brýden“, ale ona neodpovídala. Oči hledala ten důvod, který donutil její mozek zacinkat.

Bez úspěchu. Tím důvodem byl totiž cizí kluk a ten kluk už byl fuč.

ZVLÁŠTNÍ DĚTI PŘICHÁZEJÍ II.

Další den se jí to samé stalo znovu: na chodbě školy potkala neznámé dítě – ovšem úplně jiné než včera! Byla právě velká přestávka a ten cizí chlapec se spolu s ostatními žáky procházel po škole, jako by se nechumelilo. Sebevědomý výraz ve tváři, na sobě citronově žluté roury, fialové sáčko a vlasy zastřižené podle škopíku. Deset let, víc mu nemohlo být, takže tak čtvrtá třída, odhadla Emilka a odhadla to správně. A protože byla ženou činu, rozrazila chumel dětí, chytla kluka za rameno a tónem, na který by byl pyšný i Jan Amos Komenský, řekla: „Hej! Ty! Chlapče!“

Kluk se otočil a Emilka vykulila oči: teprve zblízka si totiž všimla knírku, který mělo to dítě ledabyly nakresleno pod nosem. Nedala se odradit a páčila dál:

„Jak se jmenuješ? Z které jsi třídy? Co tady děláš?“

Děcko neodpovědělo, jen v jeho očích se na vteřinku blýsklo překvapení. Hned se ale Emilce vytrhlo a s podivným zvoláním „Ach! Krimplen!“ zmizelo v davu.

Emilka věděla, že ho nemá šanci dohnat. Byla talentovaná na spoustu věcí, ale běh mezi ně nepatřil. Ale i kdyby ano, teď by jí to pravděpodobně nebylo nic platné – byla totiž v šoku. I ta vteřina, kdy si ti dva hleděli do tváře, totiž stačila na to, aby Emilka viděla, že tenhle knírkatý kluk je to ve skutečnosti... holka!

DO KOROUHVE ZKORNATĚLÝ!

Další dny chodila po chodbách školy s výrazem policejního psa, který je na stopě kamionu plného jitrnic, ale tu zvláštní dívku s knírkem už nepotkala. Zato narazila na novou záhadu, která měla podobu naprosto neznámého a úplně prťavého kluka. Byly mu tak čtyři, takže patřil spíš do školky, ale Emilka byla evidentně jediná, kdo si to uvědomoval. Chlapec se potuloval šatnami, oči navrch hlavy, zvědavost z něj jenom sálala, a když se Emilce podařilo dostat se k němu blíž, zarazil ji jeden detail. Jeden takový citlivý, nepříjemný, i když opravdu zajímavý detail.

Jak to jen popsát...

Chm.

Milé děti, v našem světě neexistuje příliš mnoho pravd, na kterých se shodnou všechny bytosti napříč kontinenty, národy a dimenzemi. Ale jedna z těch pravd, kterou myslím každý rád podepíše, zní: všechny děti jsou krásné. Je to takové zvláštní kouzlo, ale je to tak. Dokonce i když se tu a tam narodí nějaké dítě, jehož obličej je na první pohled spíše hříčkou přírody než ukázkou půvabu, i tak bývá nějak roztomile a dojemně hezké. Děti jsou prostě tvorové, kteří z celého vesmíru koncentrují energii krásy nejsilněji – a dokážou ji vyzařovat dál. A nejenom děti, všechna mláďata. Já to vím a věděla to i naše Emilka, a právě proto ji zarazilo, že ten malý klučík, který čmúchal po šatnách, byl všechno, jenom ne hezký. Jeho obličej vypadal, jako kdyby ho maloval Picasso ve svém slabším období a ve tváři měl výraz hodný Jacka Rozparovače, toho arcilotra a londýnského vraha, spářeného s policejním pitbulem. Na sobě mělo to nebohé dítě montérky – opravdu, skutečné montérky zvané modráky,

nad kotníky mnohokrát ohrnuté a plandavé tak, že by se pod ně dala schovat ta největší kopírka, kterou ve škole měli. Dojímavý outfit doplňoval dudlík, který chlapec aktivně masakroval v ústech.

Emilka nebyla žádný detektiv Colombo, ale roky ve školství ji taky pěkně vycvičily, takže jí bylo jasné, že ten neznámý cizinec z předevečíra, holka s knírkem ze včerejška a tenhle dnešní šikulka v modrákách patří k sobě. A stejně jako včera, i dnes se pokusila zjistit, o co tady kráčí. A stejně jako včera neúspěšně. Když totiž na toho kluka zavolala, vykulil oči, přehodil si dudlík z jedné strany úst na druhou, zamumlal: „Do korouhve zkornatělý!“ a – *eňau!!* – zdrhl pryč.

PLOMP!

A pak to každý den pokračovalo dál: na chodbách školy se začaly objevovat cizí děti v prapodivných ohozech, tu s dudlíkem, tu s kojenec-kou lahví, tu s jednoookým kotětem ve výstřihu, jindy s tankistickou helmou na hlavě nebo prskavkami v uších, jednou dokonce pobíhalo přízemím školy jedno děcko úplně nahé! Některé děti vypadaly, jako by vypadly z románů Charlese Dickense, jiné, jako by přišly z vily Vilekuly, a všechny měly ten výjimečný talent zmizet v okamžiku, kdy na ně Emilka zaměřila pozornost. Ani po dvou týdnech tak nebyla schopna říct, odkud ty děti jsou, ke komu patří, kolik jich je a proč sem vůbec chodí.

Nedosti na tom! Když se začala vyptávat kolegů učitelů, zjistila, že se děti nejenom potulují po chodbách, ony chodí dokonce i do hodin! Poslouchají výuku, vypadají spokojeně, ale když si jich učitel všimne, spakují se a zdrhnou – jakýmkoli způsobem. Jedno dítě prý takhle šikovně vyskočilo z okna učitelce rovnou přímo před očima – učebna byla našťestí v přízemí. Chemikářka Perníčková zase přísahala, že na vlastní oči viděla, jak jedno z těch cizích dětí zmizelo, ano, opravdu ZMIZELO! Stálo přímo ve vstupní hale, a když si ho všimla a zavolala na něj, *plomp!* – bylo fuč. Tenhle příběh ale Emilka nebrala vážně a myslela si něco o přepracování a potřebě nových brýlí. Pravdou ovšem je, že o těch cizích dětech přemýšlela permanentně.

„Odkudpak jen mohou být?“ dumala.

„Prý přijely s cirkusem,“ odpověděl jí kolega-němčinář, když se vyptávala po kabinetech.

„Žádný cirkus široko daleko není,“ odvětila.

„Tak s lunaparkem?“ zkoušel to kantor dál.

„Kdyby tady nějaký byl, věděla bych o tom,“ opáčila Emilka, která zbožňovala cukrovou vatu, takže měla přehled o místech, kde ji prodávají.

„Nene, ani cirkus, ani lunapark nebo kočovné divadlo, to všechno jsou nesmysly. Žádní potulní kejklíři,“ mumlala si pro sebe po cestě ze školy domů. Věděla, že zase neusne, bude ležet v posteli, zírat do stropu a přemýšlet, ke komu ty prapodivné děti patří. A nic nevymyslí, na nic nepříjde a jediným důsledkem další protrápené noci bude, že se nevyspí. Pomalu se začínala zlobit sama na sebe. Proč to prostě nemůže pustit k vodě? Tvářit se jako ostatní učitelé a těch cizích dětí si jednoduše nevšímat?

Emilka vzdychla. No nemůže, no. Protože ona je kantorka srdcem, tělem i duší. A jestli sama o sobě něco ví, tak to, že když se v její škole děje něco nepatřičného, musí to co nejdřív napravit.

„Já na to hergot fagot přijdu, i kdybych se kvůli tomu měla zpozdit s opravami slohových prací,“ vztekla se Emilka a zahrozila pěstičkou k nebi.

A věřte, nebo ne, ale pokaždé, když se Emilka vztekne, začnou se dít věci.

TEĎ SE TO ZAMOTÁ

Teď si asi, milé děti, myslíte, že když se řekne *začaly se dít věci*, dostane se děj do nějakého významného zlomu: hlavní hrdina vyřeší svůj problém, princ zabije draka, Popelka rozlouskne oříšek a je svatba... Ano, obvykle to tak bývá, ale Emilka není Popelka ani statečný princ. Je to učitelka češtiny a dějepisu, která žije sama, pořád pracuje, a když se dostane do situace, kterou neumí vyřešit, začne... jíst. Vy tohle řešení problémů neznáte? Prozradím vám tajemství: není to řešení. Zapište si za uši, že vyjezením ledničky nikdy žádný problém nevyřešíte, tedy až na jediný: hlad. Jiný ne. Emilka si to ale, marně čelíc otázkám bez odpovědí, nechce uvědomit, a tak i dnes, stejně jako mnohokrát v minulosti, přijde domů, otevře ledničku a vezme to hezky pěkně odshora.

Tam, v té polici úplně nahoře, na ni čeká sklenice majonézy, bazalkové pesto, několik rajčat a další zelenina – tu ale Emilka ignoruje, neboť zeleninu konzumuje jen v hubnoucím období. Teď je ale doba stresu, takže je třeba se zaměřit na prostřední regál. Tam jsou sýry: francouzské i italské, smradlavé, tučné, plísňové, tvrdé, měkké, kozí i zrající a hlavně lahodné, bože, tak lahodné! Emilka k nim přikusuje rozpečenou bagetku, kterou si maže hruškovým čatným, a na to si ještě skládá semínka granátového jablka. V gramatice vyžaduje dodržování předem daných pravidel, ale co se týče jídla, tam je Emilka, pokud jste to ještě nepochopili, fascinující improvizátorkou.

Pár minut čmouchá i v regálu naspod, kam ukládá jogurty, jestli se mezi bílými nenajde nějaký smetanový s příchutí, a když ne, jde na jistotu: do mrazáku. Tam na ni ze tmy koukají obří pytle masových kuliček a bramborových hranolků; to první hodí na plech do trouby, to druhé do friířáku. Než je vše hotovo, utěší se pudinkem, slanými arašidy, brambůrkami s paprikovou příchutí, rohlíkem, do kterého zastrčí čokoládovou Milenu, a nakonec neváhá otevřít kbelík zmrzliny. Těžko-tonážní, smetanové s malinkatými karamelovými kostičkami. Dlabe ji nikoli lžící, ale rovnou naběračkou!

A tak si tam, v té své kuchyňce, Emilka jí a žere a kufruje a láduje se a živí se a stoluje a cpe se a baští a dlabe a hltá a tlačí a krmí se, konzumuje

a papá, no prostě: takhle si tam debužiruje, a když skončí, je lednička včteně mrazáku, až na tu zeleninu, úplně prázdná, protože veškerý její obsah se přesunul do Emilčina břicha.

A Emilka leží v posteli a vypadá úplně jako Otesánek, jen s tím rozdílem, že kvůli této hostině nezemřel žádný povoz s koňmi, ale jinak je to jako pokaždé – Otesánkovi je špatně, a přesně proto to dělá: na pár hodin se musí zabývat svou nevolností a nemusí řešit problém, který vyřešit nedokáže.

Zdá se vám to zamotané? Tak se držte, protože teď to zamotáme ještě víc!

ROZHOVORY SE ŽALUDKEM

Druhý den ráno, kousek před půl osmou, se Emilka žouželila do školy a bylo jí blbě tak jako snad ještě nikdy. Bolel ji žaludek – a kdo by se divil? Ani těch osm prospaných hodin v noci mu nestačilo na to, aby strávil všechny ty dobrůtky, které do něj včera Emilka nacpala. A kdyby ten její žaludek mohl mluvit, zřejmě by Emilce nepěkně vynadal. Představuji si to nějak takhle:

Žaludek: „Mám tě plný zuby, víš to?“

Emilka: „Vím.“

Žaludek: „Jsem vážně děsně našnupnutej!“

Emilka: „Prosím tě, promiň.“

Žaludek: „Co s tím vším, cos do mě natlačila, mám teď asi jako dělat, nevíš?“

Emilka: „Hele, víš co? Dej mi pokoj. Sotva lezu, a to mám před sebou sedm hodin výuky.“

Žaludek: „A to si ani nepřej vědět, jak vytočený je tlustý střevo!“

Emilka: „Já už to nikdy neudělám...“

Žaludek: „Kde já mám furt všechny ty žaludeční šťávy brát? Copak kradu? Nejsem Rockefeller, děvenko!!“

Emilka: „Asi budu blinkat!“

Žaludek: „To by se ti hodilo! Pcha! Ani za nic! Jen si to užij! Pěkně až do dna!“

Emilka: „Je mi... fakt... blbě.“

Žaludek: „O tom, kdy a kdo bude blejt, rozhoduju já! Je to jasný?“

Mozek: „Tak se kapku uklidníme, mladej,“ zasáhla autorita nejvyšší a Emilka se zastavila. Zavřela oči a zhluboka dýchala. Nejenom že je jí šíleně zle, ale ještě začíná mít halucinace a pocit, že s ní mluví její vlastní orgány... Přísahala si, že už se nikdy, nikdy, ale opravdu NIKDY takhle moc nepřejí – a v tu chvíli tomu dokonce i věřila.

V lékárně na rohu ulice zrovna vyprodali všechnen žaludeční likér, a tak si ve vietnamské večerce koupila jedlou sodu a ulízávala ji rovnou z pytlíku. Pomáhalo to, i když jen malinko, a jí nezbyvalo než se zouželit dál. A protože věděla, že vypadá přesně tak, jak se cítí, totiž jako přejetá nutrie, kterou našli po třech týdnech v kanále, rozhodla se, že se do školy proplíží zadním vchodem. Aby ji kolegové neviděli. A hlavně paní ředitelka, jéžíšmarjá, ředitelka nesmí Emilku v tomhle stavu potkat za žádnou cenu, to by byl konec!

Zadní vchod školy patřil k těm nepoužívaným a možnost, že u něj Emilka na někoho narazí, byla minimální. Škola ho měla jen z bezpečnostních důvodů, třeba kdyby hořelo nebo kdyby se školníkovy včely rozhodly k okupaci hlavních dveří a podobně. Až potud měl tedy

Emilčin plán hlavu a patu – v okamžiku, kdy se ploužila k zadnímu vchodu, ji skutečně nikdo neviděl. Ale stalo se něco jiného: Emilka nebyla sama, kdo ten den chtěl do školy proklouznout potají. U zadního vchodu se totiž někdo motal. Někdo cizí. A podezřelý. A zatraceně divný.

Neznámá holka s morčetem na hlavě.

CAVIA PORCELLUS

Emilka ztuhla. Bylo nad slunce jasné, že tohle kvítko patří do stejného záhonu jako celá ta partička, kterou tady už více než tři týdny nahánějí. Dívce bylo odhadem tak jedenáct, dvanáct, ze všech těch divných dětí, které se tu ve škole objevily, byla tedy nejstarší. Oblečená do zelených šatů s fialovými fleky, na nohách vojenské škrpály, zrzavé vlásky zapletené do copánku. A v těch vlasech, úplně nahoře na temeni hlavy trůnilo – opravdu, věřte mi, přísahám, že nekecám – živé morče. Přezvykovalo pampelišku a tvářilo se nadmíru spokojeně. Emilka ovšem taky. Takhle blízko žádnému z těch dětí ještě nebyla – blízko blizoučko, a přitom nespátřena... stačí dva tři skoky a Emilka bude mít v rukou odpovědi na všechny otázky posledních několika týdnů.

Hm. Dva tři skoky. To se lehko řekne, ale těžko udělá, když jste někdo, jehož žaludek se právě chystá spáchat sebevraždu. Ale protože ta dívka už už pokládala ruku na kliku dveří, rozhodla se Emilka signály svého vlastního těla ignorovat a co nejpříjemněji řekla: „Ahoj. Jdeš do školy?“

Milé děti, přehlížet potřeby vlastního žaludku se nevyplácí. Protože právě v tom okamžiku, kdy Emilka na dívku promluvila, přeřadil žaludek ve své bublavé symfonii zdivočelých žaludečních štáv na forte fortissimo, takže z Emilky místo normálních lidských slov vybublalo: „Aho-bublu-bubli, grrrrrk, bubli škrk grg bubli-školy?“

Děvče se otočilo. Morče se přikrčilo. Pak obě ta stvoření zapištěla tak vysokým hláskem, až to Emilku zbolelo, a než si stačila uvědomit, co

se děje, podivná dvojka zmizela v útrobách školy. Emilku ta rychlost naprosto šokovala.

„Po po... počkej!“ stačila vykřiknout. „Do školy zvířata nesmí! Nech to morče venku!“ Ze školní chodby se ale už jen ozvalo:

„Nemůžu! Mám ho přirostlé k hlavě!“

Emilka nic nedbala na fakt, že hlodavec přirůst k hlavě nemůže. Učila už ale opravdu dlouho, takže věděla, že si některé děti přílišně vymýšlejí. Lhaní jí vadilo, ale fantazírování měla ráda a podporovala jej. A už dlouho jí bylo jasné, že ty děti, které se jako vetřelci vkrádají do školy, budou všelijaké, jen ne obyčejné.

A právě proto aspoň jeden exemplář téhle povedené skvadry musí za každou cenu chytit! Bylo jí opravdu hrozně blbě, ale i tak se rozhodla to překonat, zhluboka se nadechla a rozeběhla se za dívkou do školní chodby.

„Škola hrou! Za Ámose! Za Komenského!“

ŽÁDNÝ TYP BĚŽKYNĚ

Milé děti, abyste měly představu, co Emilka podstupovala, zkuste vyjít ledničku, přidejte navrch polovinu spíže, dojezte se grilovaným klobáskem a potom jděte a zaběhněte maraton. Garantuji vám, že i kdybyste se jmenovali Zátopek, žádný rekord ten den nezaběhnete. Mimochodem, víte, že Emil Zátopek, ten slavný český běžec, často trénoval se svou manželkou na zádech? Snažil si své tréninky udělat co nejtěžší, aby pak v závodě všechny porazil. Protože věděl, že těžko na cvičišti, lehko na bojišti.

Emilka byla jiný typ běžkyně než Emil. Ona byla... žádný typ běžkyně. Bylo jí blbě jak na cvičišti, tak na bojišti. Když běžela, bylo jí blbě prostě furt.

„Já... ne... jsem... kardio... typ... Já... jsem... gaučo... typ,“ funěla Emilka po chodbách za dívkou, která naopak letěla jako blesk a morče drželo na její hlavě tak pevně, že Emilka na okamžik připustila, že by k tomu zrzavému temeni mohlo být skutečně přirostlé.

Jejich běžecké aktivity samozřejmě neušly pozornosti okolí. První hodina právě začala, všechny děti byly ve třídách, jen 3. B měla tělocvik a zrovna se, již ve cvičicích úborech, přesouvala na školní hřiště.

„Paní učitelko, co to děláte?“ vykulil na Emilku oči Honza Zvon, třeták s vlasy rezatými tak, že by se od nich daly zapalovat ohničky. I všem ostatním dětem spadly bradičky, vidět paní učitelku Emilku běžet se jim totiž ještě nikdy nepodařilo.

„Vaše hodina tělesné výchovy na hřišti se ruší,“ zavelela Emilka, „a přesouvá se sem, na chodbu! Kdo chytí támhleto holku, dostane jedničku!“

Mezi žáčky to zavlnilo. Emilka nebyla jejich tělocvikářka, ale příkaz zněl tak jasně, že celá 3. B během vteřiny změnila směr a rozběhla se za dívkou.

„Rychle! Svižně! Čiperně! Jako Zátopek!“ popoháněla Emilka. „Tu dívku musíme chytit za každou cenu!“

„Živou, nebo mrtvou!“ zahulákal žák Košťál, který už se několik let opakovaně k třetákům propadal, takže mu bylo třináct a měl hlas o dvě oktávy níž než zbytek třídy.

„Nejsme na divokém západě, Košťále, ale na mírném středovýchodě. Chovejme se podle toho!“

Košťál schlípnul zklamáním, ale to už se peloton běžců dostával do přízemí, kde na své třetáky čekal napružený tělocvikář netrpělivě driblující míčem o zem.

„Dobře, že běžíte! Máte pět minut zpoždění, sakra práce!“

Jaké ale bylo jeho překvapení, když ho jeho vlastní žáci naprosto ignorovali, oběhli jej tak, jako horská bystřinka obtéká kámen, a běželi dál. Úplně na konci pak funěla Emilka.

„Kolegyně, co to... co to... to...?“

Ale Emilka neměla energii na vysvětlování, takže i ona kolem tělocvikáře udělala kličku a funěla dál. Za sebou už slyšela jen překvapené upadnutí míče na dlaždičky.

GR-BUBLI-BUBLI!

Pojďme si teď na chvíli sesumírovat celou situaci. Máme tady jednu školu, jednu učitelku a bandu třetáků a ti všichni pronásledují holku s morčetem na hlavě. A ta holka nezná budovu, ve které se právě snaží uniknout svým pronásledovatelům, je tady poprvé, takže kličkuje, jak se dá. Ale kromě toho má moc ráda legraci, nesnáší nudu a chce, aby se pořád něco dělo. A co udělá člověk, který si – pokud má možnost

vybrat si mezi nedělním čajem o páté a vystřelením na Mars – vybere vždy zákonitě to druhé, v situaci podobné té, jakou jsme si tady teď sesumírovali?

Dobře se baví. A zkouší každé dveře, které uvidí. Jako třeba teď ty s cedulkou 8. C.

Tam měli dějepis. Probírali patnácté století a dějepisářka právě čelila tvrzení žáka Petráka, že jedna ze zásluh Jiřího z Poděbrad byla vytvoření bitcoinu, když tu jim do třídy vletěla dívka s morčetem na hlavě, v patách s bandou třetáků.

„Co to má znamenat?“ zahromovala kantorka, ale ještě ani nedokončila větu a už bylo pozdě: koukala na prázdné lavice. Osmáci kuli železo a s nadšeným halekáním mutujících témbřů se přidali k běžcům, dokud byli žhaví. Jako poslední se ve třídě objevila Emilka, ale zastihla už jen prázdnou místnost a překvapenou kolegyni koukající do zeleně za oknem.

„Dneska je ve škole nějaká sportovní událost?“ zeptala se dějepisářka Emilky unaveně. „Že mi nikdo nic neřekl,“ usmála se a hodila si nohy na stůl.

„Gr-bubl-bubly-grk!“ vyrazilo z Emilky a víc už se toho dějepisářka nedozvěděla.

DEVÁTOU TŘÍDU JE TŘEBA VYMALOVAT!

A tak to pokračovalo stále dál, nejdřív holka s morčetem, pak chumel dětí, pak dlouho nic... a ještě nic... počkejte ještě chvílku... buďte trpěliví... ještě dvě minutky... ještě pět minut... klidně se jděte vyčůrat, jestli potřebujete, máme čas... á ještě okamžik... a pak Emilka.

Druháci zrovna probírali hlodavce, takže to vypadalo jako učiněný zázrak, když se ve dveřích třídy zjevilo morče cválající na dítěti. Učitelka přírodopisu byla velmi pohotová, takže za tu minutu, než stačilo morče obcválat třídu, popsala dětem vše důležité ze života těchto neuvěřitelně zajímavých zvířat. Věděli jste například, že latinsky se *morče* řekne *Cavia porcellus*? A že *Cavia porcellus* vidí barvy? A neumí žít samo? A na slunci dostane rychle úpal? A že má dva druhy hověinek, světlá a tmavá? A víte, co dělá s těmi světlými? Ani se neptejte!

Pátáci měli češtinu a probírali skloňování, takže když se mezi lavicemi objevila dívka s morčetem, učitelka vykulila oči a zaryčela: „Vidím koho co?“ A třída poslušně zařvala: „Morče!“ A v tu chvíli mezi děti ve funěla Emilka a vzala si slovo: „Utíkám za kým čím?“

„Za morčetem!“ rozveselily se děti a všechny se, kromě učitelky, přidaly do houfu.

Ve čtvrté třídě měli ruční práce a vyráběli něco z papíru. Emilka už mlela z posledního, takže si příliš nepamatovala, jak se to všechno seběhlo, jisté je jen to, že při běhu proskočila třemi papírovými kruhy, složila pět vlašovek a metelila dál.

A pojďme do první třídy! Tam měli hudební výchovu a vážně netuším, jak to Emilka zařídila, ale v okamžiku, kdy ze třídy vybíhala zpět na chodbu, zpíval si dav dětí za ní: „Mórče, mórče, mórče zelený. Na mě se hněvá mé potěšení!“

V sedmičce probírali chemii a myslím, že je třeba se na těch pár ojedinelých výbuchů, které následovaly hned poté, co se učebnou prohnala polovina školy, nutno dívat jako na úspěch, nikoli jako na problém. Taký to mohlo vyletět do povětří všechno, že ano?

Šestáci měli vaření, učili se palačinky, a to bylo moc prima. Protože těch palačinek nasmažili hodně, takže peloton běžců stihnul natankovat

energii a běžet do devítky. Tam byla výtvarka a já myslím, že by se celá situace dala shrnout větou: Devátou třídu je třeba znovu vymalovat.

Ale každá trampota má svou mez a dívka s morčetem k té své právě dorazila. Už proběhla všemi třídami, už proběhla kabinety i sborovnou, nechtěně vyrušila i ředitelku, která se vysunula zpoza svého stolu jako pavouk ze své díry. Ta holka s morčetem na hlavě už prostě zkusila všechny dveře, které nebyly zamčené – a dál už nebylo kam. Byla v nejvyšším patře školy, zahánána do rohu – doslova – sledovala, částečně s obavami, částečně pobaveně, tu masu lidí, která se k ní blížila. A světe div se, v jejím čele triumfálně finišovala Emilka. Fakt, že se už za několik málo chvil dozví to veliké tajemství divných dětí, jí vlil energii do svalů a dodal rychlost, za kterou by jí zatleskal nakonec i ten Zátopek. A Emilka si to své vítězství opravdu užívala – na rozdíl od té dívky, která drobnými krůčky ustupovala ke zdi za svými zády a očima hledala únikovou cestu. A když žádnou nenašla, mrkla nahoru na morče, pokrčila rameny, udělala zvláštní malé gesto a – zmizela.

Opravdu. Prostě to udělalo *plomp!* – a dívka byla pryč.

PLOMP!

Všichni na chodbě ztuhli. A nejvíc tuhá byla v tu chvíli Emilka, která měla tenhle kouzelnický kousek nejblíž. Byla samozřejmě tuhá hlavně z běhu, takže si v první vteřině myslela, že ji jen klame zrak. Po tak náročném výkonu jí před očima vyskakovaly černé skvrny a v pravém horním rohu Emilčina zorného pole tančila parta zelených mužíčků bavorské národní dřevákové tance, ale protože všichni kolem Emilky byli stejně vykulení, došlo jí, že to, co právě viděla, bylo skutečné. Ta cizí dívka s morčetem na hlavě zmizela. Jakkoli to bylo z hlediska přírodních zákonů, fyziky a kdejakých dalších vědních oborů nemožné, stalo se. Emilka se v duchu omluvila kolegyni Perníčkové, která byla nedávno svědkem přesně této události, jen s jiným divnoděckem, a nikdo jí nevěřil.

„Takže nejenom, že se v naší škole neustále nějaké cizí děti objevují, ony nám teď také začaly bez dovolení mizet!“ ozval se za Emilkou skřípavý hlas ředitelky. Emilka vzdychla. Paní ředitelku ctíla, ale zároveň věděla, že je to bytost natolik odlišná, že si s ní nemůže nikdy, ale opravdu nikdy ani v nejmenším porozumět.

„Už jsem ji skoro měla,“ pípala potichu.

„Skorrrro,“ zaskřípala nadřízená, která svým zjevem připomínala žehlicí prkno, které hodně dlouho skladovali pod tunou jiných žehlicích prken. „Skorrrro je zvláštní slůvko, vidíte?“ obrátilo se prkno do davu udýchaných studentů. „Zápas jsme skorrrro vyhráli. Pacienta jsme skorrrro zachrrrrráníli.“ Ředitelka přišla až k Emilce a pichlavým zrakem těkala po dvou skvrnách potu, které vykvétaly v Emilčiných podpaždích. „Nelegální uchazeče o studium jsme skorrrro dohonili. Paní kolegyně, vy jste češtinářka, řeknete nám, jaký význam má ve skutečnosti tato věta?“

Emilka polkla. Jazyk se jí lepil na patro. Ale i kdyby byla na smrtelné posteli, věděla by správnou odpověď.

„Nóóó?“ kvokla ředitelka a přiblížila se k Emilce tak blízko, že se její špičatý nos téměř dotýkal Emilčiných buclatých tváří.

„Ta věta...“ vydýchávala se Emilka, „ve skutečnosti znamená... že tu dívku...“

„... jste nechytíla!“ triumfálně zaskřípala ředitelka. „Vy jste ji nechytíla! A to i přrrrrřesto, že jste kvůli tomu převrátila školu vzhůrrrrru nohama! Grrrrrrr!“ vztekala se ředitelka.

Emilka klopila oči. Kolega zeměpisář se jí chtěl zastat, ale než stačil říct byt jen písmenko, byl zastaven ostrým gestem. Úplně to zasyčelo, jak ředitelčina ruka proletěla vzduchem.

„Vy,“ obrátila se ředitelka k davu dětí, které v reakci na její pohled začaly bojácně couvat, „O-KAM-ŽI-TĚ do třrrrrříd! A vy,“ naklonila se zpátky k Emilce, ztišila hlas a nechala každé své slovo odkapávat z úst jako kyanovodík z lahvičky, „máte třrrrrři dny na to, abyste mi nějaké to děcko chytíla. Jinak chytnu já vás a poletíte jako bombarrrrrdérrrrr!“ Pak se vztyčila a zavržala směrem k davu: „Jasně?“

Odpovědělo jí nejisté *jasné* a všichni se odžouželili zpátky do tříd.

Emilce se chtělo brečet, ale držela se. Pláč by pro ni znamenal totální kapitulaci, a tu nechtěla připustit. Několik kolegů za ní přišlo a snažilo se ji uklidnit hezkými slovy, žáci se na ni, jak šli kolem zpět do tříd, aspoň usmáli. Emilku měl ve škole každý rád, každý, kromě paní ředitelky, ale to nebyla Emilčina chyba. Žehlicí prkna nemají mnoho citů.

A jak se tak Emilka loudala zpátky do kabinetu, doběhl ji žák Košťál, ten, co měl hlas hluboký jako svatovítský zvon.

„Paní učitelko,“ podával Emilce malou kartičku. „Tohle vypadlo z té holky.“ Byla to vizitka. Vizitka neboli navštívenka. Taková ta, kterou si pořídí firmy nebo podnikatelé, aby ji mohli rozdávat na všechny strany a propagovat tak své služby. Na téhle bylo napsáno:

VYKLÍZENÍ A STĚHOVÁNÍ BYTŮ!
ŠUPITO PRESTO V CUKULETU ŠTANDO PÉDE
A ZADARMO!

Bez adresy, zato s telefonním číslem. Emilka stiskla vizitku svým štěstím tak silně, až ji malounko pomuchlala. Tak přece jen měl tenhle boot camp smysl, blesklo jí hlavou. Protože teď může zavolat na tohle číslo, promluvit si s rodiči a všechno rychle vyřešit.

Poděkovala žákovi Košťálovi a pak udělala to, co si plánovala už ráno: dala si šlofíčka. Zalezla do kabinetu, na budíku si nařídila dvacet minut, lehla si na své kanápátko a celá vyčerpaná usnula. A zdál se jí sen, že běží maraton v dráze vedle Emila Zátopka. A Emil má na zádech svou ženu a Emilka pytel s moučkovým cukrem. „Vysyp ten cukr, Emilko,“ volal na ni Zátopek, „poběží se ti lépe!“ – a rychle se, i s manželkou na zádech, vzdaloval. A Emilka, snad inspirována tou podivnou dívkou z dnešního rána, za Emilem volala: „Když já nemůžu! Mám ten pytel na zádech přirostlý!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Emilka a záhada mizejících dětí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.